

Quà của thầy - cô

Viết bởi Super Administrator

Thứ hai, 09 Tháng 2 2015 09:16 - Lần cập nhật cuối: Thứ năm, 13 Tháng 10 2016 09:42

Vậy là tôi thêm một lần xuân lại hoàn phát câu thơ hoa (Xuân với tôi như bông hoa thơ xa xa - Sầm Tham). Mà, một trong những cái "hoa cũ" ấy, là việc tặng quà tết. Người trẻ như những người quan quố cô đơn không có ai như đơn học là một đích tặng quà để "mẫu đơn" (ví như những tặng quà là đẹp... đẹp hơn là), quà tết "đẹp" chỉ tình cảm "nhau" vào đẹp xuân với dành cho nhau giữa người và người. Tôi quán ý đã lâu truyền qua bao đời, trở thành một mặt của dân tộc Việt. Cũng như bao người khác cái may mắn như đơn vào kho như khố năm tàn, gia đình tôi cũng thường tặng như những món quà tình cảm ấy. Nhưng có một năm như đơn quà mà lòng cảm ơn và hạnh phúc ghi, đó là món quà của người thầy và cô giáo dạy học tôi còn nhớ những phút thông tin tôi An...

Ảnh minh họa

Năm 1968, thầy giáo dạy môn Sử lớp tôi (lớp 11 bây giờ) của chúng tôi là thầy Lưu Trọng

Phong. Thầy ngỏ ý gặp Nam B, thầy đi ra đến một nhà nhỏ ở Trung xa xôi để dạy học, cũng là trường học ít có. Ngoài những người lên lớp, nhóm bạn dành buổi đầu chúng tôi thăm thầy tại nhà thầy trọ. Duyên do là chúng tôi tìm thầy nên thầy nhận yêu cầu - tiễn bạn, phù hợp với những thao tác của một người tu sĩ tuy còn quá trẻ nhưng đã biết nghĩ suy về "mệnh nhân của trời", vào thời điểm đó. Dạy học được đâu khoảng hơn nửa năm, thầy đến một bệnh viện, vào làm ở trong Nam. Mãi đến năm 1972, tình cờ tôi gặp lại thầy tại chi nhánh khu Nam B. Sau đó thì mất tăm. Chỉ tranh mà! Sau năm 1975, nghe nói thầy công tác ở một cơ quan tại quận 5 (TP.Hồ Chí Minh). Rồi mãi đến năm 1988, một hôm thầy tìm thăm tôi, lúc tôi đang tạm trú tại nhà Nam Đ, một người bạn thân. Xiết bao vui hân hoan trong cái lần thầy đi tìm thăm trò cũ. Từ đó về sau, tôi thăm thầy được gặp thầy. Và cái tình thầy-trò dần dần biến thành tình anh - em ruột thịt. Sau khi nghỉ hưu ở tòa soạn báo, thầy ra Học Môn lớp về hưu, để có một nơi yên tĩnh và thoải mái để nhàn nhã và yêu thích. Không có mục đích "kinh tế", thầy đã bỏ công sức đem về nhiều loại cây trồng để trồng ở Nam B, chỉ để được sống trong không gian của vùng đất phóng khoáng như chính con người thầy. Khoảng đầu thập kỷ ngày ông Táo về hưu ở cái tết năm ấy, tôi nhận được quà tết của thầy, do con trai thầy đem đến (phải mất khá nhiều công sức hỏi thăm mới tìm ra con họ nhà tôi). Quà là một trong ba quả bưởi duy nhất của cây bưởi để ưu tiên cho trái đất và vườn của thầy. Ngoài quả để lên bàn thờ, thầy tặng hai quả, một cho người bạn thân, một cho đứa học trò nghèo ở gần đến là tôi...

Nhiều năm về sau này, tôi đi nhiều nơi, ít thành phố nên hiếm khi gặp được thầy. Khi thầy qua đời, tôi xa. Chỉ biết rằng thầy trồng một cây nhang. Không phân biệt, không gọi tên thầy chia buồn với chị Năm - vợ thầy. Đó cũng là cái "cách" của thầy riêng mình, mãi khi nghe tin có người thân thì mới ra đi...

Món quà thứ hai là của cô giáo Ngô Thị Hiền, dạy môn Văn, năm tôi học lớp đầu ngũ (lớp 8 bây giờ) tại trường Trần Quý Cáp (Hội An). Trong quy định học bổng mà tôi còn giữ được đến bây giờ, kể từ quả của học kỳ I có dòng chữ phê của cô: "Học giỏi nhưng tính xấu". Học kỳ II, cũng vậy. (Sau này khi ra đời và đã trải qua nhiều biến cố, tôi thức lòng biết ơn những nét của cô giáo mình. Nó nhắc nhở tôi rằng, một công nhân báo mà tôi đã không có được sự sáng trí để nhận ra được "lạm dụng" cho chính mình). Nghiêm khắc chê trách tính xấu của học trò, nhưng cô không hề "tiểu tâm" đối với tôi. Trong đời học, năm được học về cô, tôi viết "đức ý". Hai lần, bài văn của tôi được cô chấm 15 điểm (điểm Văn cao nhất theo cách chấm thời ấy), chỉ cần làm bài mẫu cho các bạn trong lớp chép vào tập vở.

Cũng dịp tết, tôi nhận được quà của cô. Là một gói trà. Giao thừa, tôi pha trà cúng đón năm mới. Và uống. Trà đã nguội mà thầy thơm sâu xa. Thầy thơm ngào...

Bây giờ, cô giáo của tôi đã xa lắm, đến nửa vòng trái đất. Tôi cũng không được tin gì về cô

Quà của thầy - cô

Viết bởi Super Administrator

Thứ hai, 09 Tháng 2 2015 09:16 - Lần cập nhật cuối Thứ năm, 13 Tháng 10 2016 09:42

nó a...

Nói chuyện quà tết, rồi kể lại hai kỳ niệm này, là để làm gì? Năm nay, tôi cũng sắp đến cái ngày ng tu "Thật thì phải nói rằng sự dục vọng của con người (Bây giờ nói thì sẽ nghe theo sự thích bèn thân nhưng không vượt ngoài đạo giáo - Luận ngữ). Và cũng đã "xong" hết mọi việc trên cái cõi trần này; đã chuộc nợ cho việc làm ra đi rồi, nên cũng "tự biết mình" một chút để mà rời xa những tiếng ồn ào khoa trương. Ôn lại chuyện cũ, chuyện qua là để... tưởng nhớ: Việc cần làm vào những khoảnh khắc chậm rãi - bất chợt của một chút khoảnh khắc.

Và, có thể đó là việc để nhắc nhở về một thời "tôn sư" đã để lại những dấu ghi không mờ trong lòng người, cả thầy-cô và học sinh-trò.

Xa hơn nữa, có thể đó là sự tiếp tục của Hy vọng. Nhờ sự trao gửi của thầy đi trước để lại những kỷ niệm...

NGUYỄN ĐÔNG NHẬT (Baoquangnam.vn)